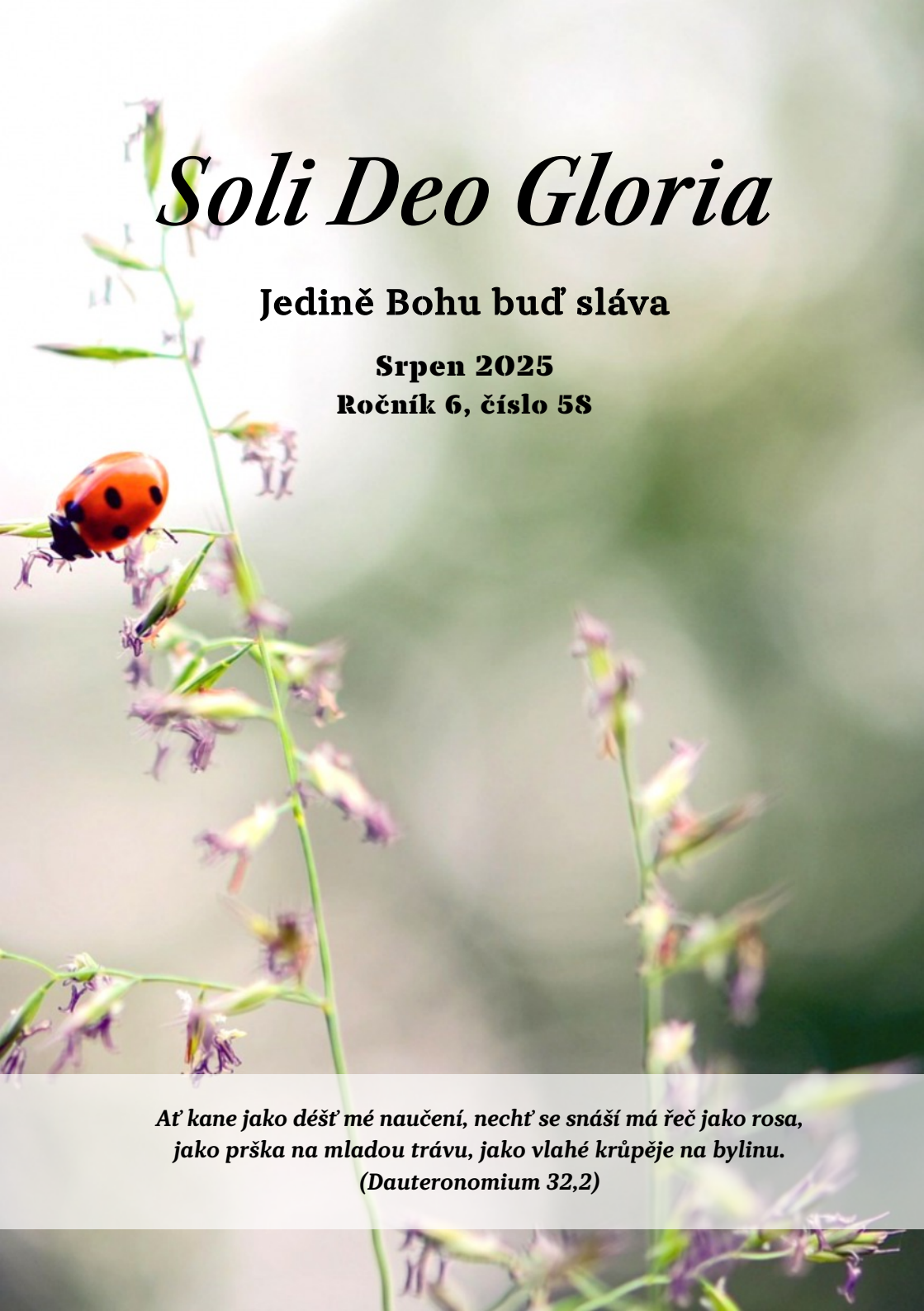

A close-up photograph of a red ladybug with black spots on its back, perched on a green plant stem. The plant has several small, purple, bell-shaped flowers. The background is a soft, out-of-focus green and white, suggesting a natural outdoor setting.

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Srpen 2025

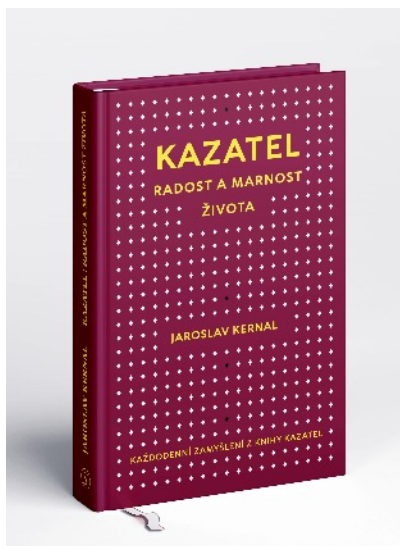
Ročník 6, číslo 58

***At' kane jako déšť mé naučení, necht' se snáší má řeč jako rosa,
jako prška na mladou travu, jako vlahé krůpěje na bylinu.
(Dauteronomium 32,2)***

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Uzdravení ženy z krváčení	4
Všem se nezavděčíš!	9
Bůh zachraňuje v Sareptě	12
Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne	15
Blahoslavené umlknutí	17
Mohu si být jistý, že jsem křesťan?	21
Kdo chce být dohlížitelem	26
Vzájemné napomínání mezi sbory?	29
Volby a poslušnost Bohu	31
Doporučujeme: <i>Jsmé dílem náhody?</i>	34

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

Kazatel: Radost a marnost života

Jaroslav Kernal

K vydání připravujeme třetí knihu každodenních zamyšlení, tentokrát z knihy Kazatel.

Pro tuto chvíli to bude poslední kniha těchto zamyšlení, spolu s Žalmy a Příslovími.

Knih vyjde na podzim.

Ohledně předprodeje knihy sledujte informace na našich stránkách.

Cena knihy v předprodeji bude 280,- Kč (plná cena bude 365,- Kč).

SOLI DEO GLORIA

Dáváš růst travě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tvář leskne víc než olej; chléb dodá lidskému srdci síly. (Ž 104,14–15)

Bůh je dobrotivý dárce. Zahnuje nás tím nejlepším požehnáním. Kvůli našemu hříchu nám Bůh mohl nechat svět pro člověka šedivý a jednotvárný. Ale Boží štědrá dobrota a jeho mnohotvará moudrost nás zahrnula mnoha různými požehnáními a rozmanitostí nejrůznějších dobrodiní. Bůh nejenom stvořil mnoho nádhery, ale také nás jí obdařovává, jak k našemu užitku, tak také k našemu potěšení.

Tohoto Boha, Stvořitele nebe i země, chceme poznávat a dobrou zprávu o něm a o vykoupení, které je v jeho Synu, Pánu Ježíši Kristu, všude šířit. Tomu mají sloužit i stránky tohoto časopisu.

V tomto čísle najdete texty tří starších českých autorů – kázání Jana Husa o uzdravení ženy, která trpěla dvanáct let krvácením, kázání(čko) Aloise Adlofa o zapření sebe a nesení kříže, a – jak už je zvykem – také kázání Jana Karafiáta, tentokrát na text žalmu „Ztišením se sluší tebe chválit“ (Ž 65,2). Kromě nich je tu další ze skvostů Charlese Spurgeona z jeho sbírky *Obrazy Jana Oráče* včetně ilustrace od samotného autora s názvem „Všem se nezavděčíš!“

Ze současných autorů je tu článek Austina Walkera o vdově ze Sarepty, kterou Bůh zachránil skrze proroka Elijáše a článek Austinova syna Jeremyho, v němž se zamýšlí nad vzájemným napomínáním mezi samostatnými sbory. K nim můžete přidat povzbuzení od amerického kazatele Toma Ascola, dále úvodní text mého výkladu 1. Timoteovi 3,1 a – jak jsem slíbil posledně – mé další zamyšlení nad tím, proč by křesťané měli chodit k volbám a zajímat se o veřejné dění. To je celá nálož tohoto letního čísla. Kéž je vám k radosti a požehnání.

Jedině Bohu buď sláva.

Jaroslav Kernal

UZDRAVENÍ ŽENY Z KRVÁCENÍ

Jan Hus

Zatímco k nim takto mluvil, přišel jeden z představených, klaněl se před ním a řekl: „Má dcera právě skonala; ale pojď, vlož na ni svou ruku, a bude žít!“ Ježíš vstal a šel s ním i se svými učedníky. A hle, žena trpící už dvanáct let krvácením přišla zezadu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ Ježíš se obrátil a spatřiv ji, řekl: „Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila.“ A od té hodiny byla ta žena zdráva. (Mt 9,18–22)

Evangelium o našem Spasiteli praví, že kázal zástupům, uzdravil ženu, která trpěla krvácením, a vzkřísil dceru jednoho představeného synagogy. Tím ukázal své úsilí v otázce záchrany lidí, své milosrdenství, svou moc i moudrost.

Evangelium říká: „Zatímco k nim takto mluvil“, tedy odpovídal učedníkům Jana Křtitele na otázku, proč se jeho učedníci nepostí, „přišel jeden z představených,“ to znamená správce židovské synagogy, který řídil shromáždění Židů v synagoze. Svatý Marek říká, že se jmenoval Jairos. „Klaněl se před ním a řekl...“ Svatý Lukáš dodává, že ho prosil, padl mu k nohám se slovy: „Má dcera právě skonala.“ Svatý Marek v 5. kapitole uvádí, že je na konci s dechem, a svatý Lukáš v 8. kapitole říká, že jeho dcera umírá. Všichni řekli pravdu, neboť se blížila ke smrti a umírala. Takže její otec, jak píše svatý Matouš, řekl, že „právě zemřela“, protože mu to právě oznámili. Jak píše svatý Lukáš, kdosi přišel k představenému synagogy a řekl mu: „Tvá dcera je mrtva, už Mistra neobtěžuj.“ Když to představený uslyšel, řekl: „Má dcera právě skonala; ale pojď, vlož na ni svou ruku, a bude žít!“ Věť, že latinsky je tam „sed veni“ a to slovo „sed“ česky znamená „ale“. Avšak v tomto místě je vhodnější říci česky „proto pojď“. „Proto,“ tedy, že „právě zemřela, pojď a vlož na ni ruku.“ Chceš-li však říci „ale“, pak to musíš chápat takto: „Pane! Moje dcerka právě zemřela. Ale v tebe doufám, jen pojď, vlož na ni ruku, a bude žít.“

Tento představený byl plný víry, stejně jako onen královský služebník, kterého Kristus káral za jeho nevěru slovy: „Neuvidíte-li zázraky a znamení, neuvěříte.“ To mu řekl, neboť tento královský služebním ho žádal, aby Kristus šel k němu, slovy: „Pane, pojď, než mé dítě umře!“ A tak, jak jsem o něm psal dříve, nevěřil, že by Kristus jako Bůh byl všude, a také že by nemohl uzdravit jeho syna, pokud by u něj nebyl tělesně přítomen. Stejně tak tento představený říká: „Pojď, vlož na ni svou ruku, a bude žít!“ Důkazem, že tento představený věřil neúplně, je to, že neřekl jako setník: „Pane! Řekni jen slovo, a má dcera bude zdravá,“ nebo „žít.“ Proto svatý Lukáš říká, že „Ježíš to uslyšel a řekl: „Neboj se, jen věř a bude zachráněna.““ Dále evangelium praví: „Ježíš vstal a šel s ním i se svými učedníky.“ Svatý Remigius k tomu říká, že pokora a tichost našeho Pána jsou podivuhodné a hodné následování. Papež s kardinály jistě nepůjde k nemocnému tak ochotně, jako šel náš Spasitel se svými učedníky!

„A hle, žena...“ Kristus ví, která, ale já nevím, ačkoli svatý Ambrož se domnívá, že to byla Marta, sestra Marie Magdaleny. Neboť v jedné z knih říká: „Kristus v Martě usušil štědrý (tj. velký) krvotok a dábly vyhnal z Marie.“ To říká Ambrož. Ale Eusebius praví, že byla měšťanka z města, které se jmenovalo Cesareja Filipova. V každém případě o této ženě, kterou Kristus uzdravil, praví svatý Matouš s údivem: „A hle, žena trpící už dvanáct let krvácením.“ Svatý Lukáš říká, že všechen svůj majetek vydala na lékaře a od nikoho nemohla být uzdravena. Z této Lukášovy zprávy, že vydala všechen svůj majetek na lékaře, se můžeme domnívat, že to nebyla Marta, neboť Marta měla s Lazarem v Betanii dostatek bohatství. To, že touto nemocí trpěla dvanáct let a žádný lékař jí nemohl pomoci, bylo znamením veliké nemoci. A zvláště pak, že její uzdravení bylo zachováno k Ježíšově chvále a k jejímu uzdravení na duši, i k uzdravení mnoha jiných. Dále evangelium praví: „Přišla zezadu a dotkla se jeho šatu.“ Zezadu přistoupila nikoliv proto, že by před Kristem chtěla dotyk ukrást, ale proto, že se kvůli zástupu nemohla dostat dopředu. Proto se ho dotkla zezadu. A potom, jak říká svatý Marek, přišla se strachem a třesem, padla před ním a pověděla mu celou pravdu. A jakou víru měla, slyšte, neboť evangelium říká: „Říkala si totiž,“ to znamená, plně si uložila

v mysli: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ Svatý Jan Zlatouústý říká: „Věrnější, tj. více věřící, byla tato žena než představený synagogy; neboť představený přiváděl lékaře, a tato si vystačila s dotykem lemu.“ Tolik Zlatouústý. A snad proto Spasitel tu ženu na cestě uzdravil, aby představeného ve víře utvrdil a také ukázal, že ta žena má větší víru než onen představený. Také tím, že uzdravoval na cestě, nám dal příklad, abychom na cestě, kdekoliv můžeme, činili bližním dobře.

Evangelium nám také velmi zřetelně ukazuje, co říká svatý Marek: tato žena mnoho trpěla od mnoha lékařů, vydala veškeré své bohatství, ale nic jí nepomohlo, naopak se jí vedlo hůř. To říká svatý Marek. A hle! Jakmile se toužebně dotkla Kristova lemu, krev se ihned zastavila a žena byla uzdravena. Mnozí lidé vydávají spoustu peněz duchovním lékařům, aby je rozhřešili a zastavili tak tok hříchu a uzdravili je na duši. Nic jim to ale nepomáhá, spíše se mají hůř. Avšak když se dotknou lemu Kristovy lidské přirozenosti, tedy jeho lidství, a zbožným srdcem uvěří, že Kristovo lidství, které je nižší než Božství, zastaví tok jejich krve, to jest tok hříchů, a uzdraví je, když budou volat s Davidem a říkat: „Vysvobod mě, abych nebyl vinen krví, Bože, Bože, moje spáso!“ David byl od Boha vysvobozen od krve skrze lidství, když byl vykoupen z hříchu Kristovou smrtí.

Dále evangelium říká: „Ježíš se obrátil.“ Svatý Marek dodává: „Otočil se v zástupu a řekl: ‚Kdo se to dotkl mého šatu?‘ Jeho učedníci mu řekli: ‚Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: Kdo se mne to dotkl?‘ I rozhlížel se, aby našel tu, která to učinila.“ Ó milostivý Spasiteli! Zástup tě tiskne a nemocná žena se tě dotýká, a ty to s láskou snášíš! Zdá se mi, že by tvoji zástupci, kteří chudé a nemocné honí s holemi, nebyli tak trpěliví! Ó milý Kriste! Proč ses obrátil? A proč se ptáš, kdo se dotkl tvého roucha? A proč ses rozhlížel, abys tu ženu viděl? Vždyť jako Bůh od věčnosti jsi viděl, kdo se tě dotkne a jakým úmyslem. Ba víme to, milostivý Ježíši, dobrý lékaři, že tato žena velkou touhou a pravou vírou se více dotkla tvého milosrdenství a tvé moci než jen lemu. Proto ses obrátil k zástupu a rozhlížel ses, abys milostivýma očima spatřil tu krvácející ženu a dal znamení, že se k ní máš milostivě, abys ukázal své milosrdenství k ní a oznámil

svou svatou moc svému lidu. Proto tvůj písař, svatý Matouš, dále v evangeliu svědčí a říká: „Ježíš se obrátil a spatřiv ji, řekl: ‚Buď dobré myslí, dcero, tvá víra tě zachránila.‘“

Ó ženo! Čím sis to zasloužila, že Ježíš, Bůh, pravý král nade všemi králi, nejdůstojnější biskup, bez něhož nelze učinit nic dobrého, Spasitel vyvolených, se k tobě, krvácející, láskyplně obrátil, pohlédl na tebe a řekl ti: „Buď dobré myslí, dcero!“ Ó ženo! Ježíš tě teď posiluje slovy: „Buď dobré myslí!“ Nazývá tě dcerou, nestydí se za tebe před zástupem, že má tak ubohou a nemocnou dceru! Hle, nazývá tě dcerou, a to ne klamně, ale v pravdě; neboť on tě stvořil, on tě vykoupil svou krví, vylil svou krev na kříži! Mluvím o krvi, od níž se nazývají i muži krvaví: krev je ohavný hřích. Kromě toho v tobě zastavil tok tělesné krve, a ještě více, učinil tě svou dcerou ve své milosti, proto tě nazývá svou dcerou. Ó krvácející ženo! Jak radostně ses musela cítit, když ti král a Spasitel světa říká: „Buď dobré myslí, dcero, tvá víra tě zachránila.“ Hle, nazývá tě dcerou, chválí tvou víru a dává ti zdraví; a jak svědčí svatý Lukáš, řekl ti: „Jdi v pokoj!“ Dal ti pokoj pokojný král, který přišel, aby smířil člověka s Bohem, s andělem i člověka s člověkem. Hle, ten ti řekl: „Jdi v pokoj!“ Dříve jsi byla v nepokoji s lékaři kvůli nemoci, teď jdi zdravá v pokoj, neboť tvá víra tě uzdravila.

Ó Kriste! Neuždravil jsi ji ty, když říkáš: „Tvá víra tě uzdravila“? Vždyť jak by ji víra uzdravila, kdybys ji neuždravil? Jistě jsi ji pro její víru svou mocí ze své milosti uzdravil; ale neříkáš: „Já jsem tě uzdravil!“ abys nás naučil vyvarovat se chlubení. Jestliže totiž ty skrze nás činíš něco dobrého, marně se chlubíme, a někdy dokonce, i když nic dobrého neděláme, vyžadujeme chválu. A že říkáš: „Tvá víra tě uzdravila,“ tím ženu ve víře utvrzuješ, aby ve své víře rostla; a nám také dáváš naučení, abychom pevně věřili a skrze víru získali zdraví na duši, jako ho získala tato žena. O ní dále evangelium říká: „A od té hodiny byla ta žena zdráva.“ Uzdravena byla, když se dotkla lemu, jak říká svatý Lukáš: „Přišla zezadu a dotkla se trásní jeho šatu, a hned jí krvácení přestalo.“ Tolik svatý Lukáš. Hle, slyšíš, kdy byla uzdravena, že když se dotkla; a že se bála, proto jí uzdravitel dal naději slovy: „Buď dobré myslí, dcero! Otce svého milostivého roucha se dotýkáš; neboj se, tvá víra tě uzdravila.“

Milý Spasiteli! Proč jsi tuto ženu veřejně odhalil před zástupem? Učinil jsi jí ostudu, když jsi odhalil její nemoc celému zástupu! Dobře jsi všechny věci učinil; není nic, z čeho by bylo možné tě obviňovat. Odhalil jsi ji, aby ona, jež tajemně přistoupila, byla napravena a lidé věřili, že bez jeho vědomí nemohla učinit nic. Za druhé, aby byla všem oznámena její víra. Za třetí, aby byla ohlášena jeho moc. Za čtvrté, abys představeného synagogy přivedl k víře. A jiné příčiny ty, Spasiteli, víš, proč jsi ženu trpící krvácením nepohaněl, ale ukázal jsi ji vzácnou ve víře, když jsi řekl: „Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila.“

Dej nám, milosrdný Spasiteli, svou milost, abychom skrze pravou víru byli uzdraveni na duši.

Kázání na dvacátou čtvrtou neděli po sv. Trojici (to je poslední neděle liturgického roku, který začíná první adventní nedělí).

VŠEM SE NEZAVDĚČÍŠ!

Charles Haddon Spurgeon

**Kdo se chce zavděčit všem, přijde o osla
a všichni se mu budou smát**

Zde je trochu podivný obrázek a k němu příběh. Předám vám ho tak, jak jsem ho našel v jedné staré knize.

Starý muž a jeho mladý syn vedli osla na trh, aby ho prodali. „Proč jste tak nedůvtipní“, povídá jeden, který je potkal, „že se se synem vlečete pěšky a necháte osla jít nalahko?“ A tak stařec posadil svého syna na osla a sám šel vedle něj. Potom jiný řekl chlapci: „To jsi, panáčku, tak líný darebák, že se sám vezeš a svého starého otce necháš jít pěšky?“ Na to stařec sundal syna a sám nasedl na osla.

„Vida,“ říká třetí, „jak se ta stará líná kůže veze a chudák dítě se za ním plahočí.“ A tak otec posadil svého syna za sebe. Další, koho potkali, se starce zeptal, zda ten osel patří jemu. „Ano“, odpověděl starý muž. „Trochu je to na něm vidět,“ řekl ten druhý, „když ho tak dřeš.“ – „No,“ řekl si stařec, „a co mám teď dělat? Vždyť se mi všichni jen smějí, ať už na něm nejede nikdo nebo na něm jede jen jeden z nás.“ A tak ho napadlo, že oslovi svážou nohy, provléknou jimi tyč a zkusí ho na trh odnést na ramenou. Všichni, kdo to viděli, se za břicho popadali, takže nakonec starý muž ve velikém rozhořčení hodil svázaného osla do řeky a vrátil se domů. Ten dobrý člověk se chtěl zavděčit všem, ale nakonec se nezavděčil nikomu a ještě přišel o osla.

Kdo nechce jít spát, dokud se všem nezavděčí, bude muset probdít mnoho nocí. Mnoho mužů, mnoho názorů, mnoho žen, mnoho rozmarů, a tak když se zavděčíme jednomu, určitě tím vyvoláme reptání druhého. Raději počkejme, až budou mít všichni stejný názor, než si jich začneme všimnout, jinak dopadneme jako muž, který honil mnoho zajíců najednou a nechytil žádného. Kromě toho se lidské záliby mění a hloupost se nikdy dlouho nespokojí s jednou a tou samou věcí, ale mění své chuťové buňky a omrzí se jí to, na co si potrpěla. Vilda Pastýř říká, že se kdysi pokoušel sloužit dvěma pánům, ale, jak říká, „brzy jsem toho měl dost a prohlásil jsem, že jestli mi to tentokrát prominou, tak až mě při tom příště chytí, můžou mě naložit do soli a zalít vroucím octem“.

*Kdo by chtěl získat veškerou přízeň
a sebe nikdy neurazít,
může hned začít hasit tu žízeň,
a nikdy, nikdy neskončit.*

Jestli budeme skákat na každé písknutí, budeme brzy chromí na obě nohy.

*Kdo líbit se chce všemu lidu,
nedojde nikdy žádného klidu.*

Je správné být úslužný, ale nejsme povinni být každému posluhovačem. Klobouk smekněte bez otálení, protože to je zdvořilost, ale nesklánějte hlavu na rozkaz každého člověka, protože to je otroctví. Ten, kdo doufá, že se zavděčí všem, by měl nejprve obléci Měsíc nebo cedníkem naplnit bezedný sud. Žít z chvály druhých znamená žít se vzduchem, neboť co jiného je chvála než dech lidských chřípí? Z toho se nedá uvařit večeře. Klást pasti na pochvaly a omdlívat, když žádná nepřijde, je dětinské. A převlékat kabát, aby se člověk zalíbil nové společnosti, je prachsprostá špinavost. Měň se k lepšímu, jak často chceš, ale je lepší to promyslet před tím, než se změníš. Příslovečný žebrák Tom z Bedlamu nikdy neudělal nic šílenějšího než ten, kdo se snažil zavděčit tisíci pánům najednou, protože jeden mu úplně stačí. Když se člověk zalíbí Bohu, může nechat svět, ať se mračí nebo pochlebuje podle toho, jak červíček hlodá. Proč byste se koneckonců měli děsit bláznivého úšklebku nebo zamračení ubohého smrtelníka, stejného, jako jste vy? Kdyby snad mělo záležet na tom, co o nás říká svět, bylo by nepochybně útěchou, že lidé na pohřbu dobrého člověka říkají: „Vždyť to nebyl špatný člověk.“ Když kráva zemře, slyšíme, kolik mléka dala. Když člověk odejde do nebe, lidé si uvědomují svou ztrátu a přemýšlejí, jak je možné, že se k němu nechovali lépe.

Cesta, jak se zalíbit lidem, je těžká, ale blahoslavení jsou ti, kdo se líbí Bohu. Není svobodný ten, kdo se bojí myslet sám za sebe, vždyť pokud jsou myšlenky člověka v poutech, není svobodný. Boží člověk je pravý muž. A pravý muž dělá to, co považuje za správné, ať už prasata chrochtají nebo psi vyjí. Bojíte se řídit svým svědomím, protože by se vám Tom, Jack a Harry nebo Mary Ann a Betsy vysmáli? Potom určitě nejste bratrancem Jana Oráče ze sedmdesátého pátého kolene, protože ten si jde svou cestou vesele a hvízdá si, i když mnozí hledají chyby na něm, na jeho pluhu, na jeho koních, na jeho postroji, na jeho botách, na jeho kabátě, na jeho vestě, na jeho klobouku, na jeho hlavě a na každém vlasu na ní. Jan říká, ať se tím klidně baví, jemu to neublíží. Ale můžete se spolehnout na to, že Jana ani jeho chlapce nikdy neuvidíte, jak nesou osla.

BŮH ZACHRAŇUJE V SAREPTĚ

Austin Walker

Řekla: „Jakože živ je Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeno, mám ve džbánu jen hrst mouky a v láhvi trochu oleje. Hle, sbírám trochu dříví. Pak to půjdu připravit pro sebe a svého syna. Najíme se a zemřeme.“ (1K 17,12)

Podívejme se na další příklad Boží péče o vdovu. Situace vdovy ze Sarepty byla vážná. Hladomor ohrožoval nejen Izrael, ale celé okolí včetně Sarepty, která patřila Sidónu. Sidónským králem byl Etbaal, otec Jezábel. Jeho jméno znamenalo „Baal žije“, což bylo ironické, protože Baal jako údajný bůh plodnosti a života naprosto selhal. Tato chudá vdova a její jediný syn trpěli hladem a hrozila jim smrt. Vypadala vyhublá a vyzáblá, tiše smířená se svým údělem. Velmi brzy si hladomor vyžádá další dvě oběti – dokud Elijáš, prorok Pána, Boha Izraele, nepřeruší vdovino zoufalé hledání několika klacků na oheň, aby si mohla uvařit poslední jídlo.

Náš Pán Ježíš Kristus tento příběh dobře znal. V Lukášově evangeliu 4,25–26 vyprávěl, že Elijáš nebyl během hladomoru poslán k vdovám v Izraeli, ale k vdově ze Sarepty, pohance žijící pod vládou modlářského krále. Stejně jako předtím Rút měla i ona zakusit požehnání izraelského Boha a zjistit, že on je živý Bůh a že ji i jejího syna může vysvobodit jedině on. Je to další biblický příběh, který zdůrazňuje, že Bůh se stará o vdovu a je připraven projevit svou moc a laskavost, když to nečeká, když jde o situaci, která je mimo lidské možnosti. To je pro našeho Boha tak příznačné!

Jak se dozvěděla o Elijášově Bohu? To se nedozvídáme, ale z 1. Královské 17,12 se zdá, že nějaké znalosti měla, i když byly nejasné. Elijáš žádal o něco, co bylo na čistě lidské úrovni vyloučeno. Požádal ji, aby pokračovala ve svém sbírání klacků, vrátila se domů a připravila jídlo a pak mu dala první porci! Teprve pak by se ona i její syn najedli (v. 13). Než jí však dal tento pokyn, vyzval ji, aby se nebála. V dalším

okamžiku jí Eliáš vysvětlil, proč Hospodin, Bůh Izraele, promluvil. Eliáš ji ujistil, že nádoba s moukou se nevyprázdí a že nádoba, v níž uchovávala olej, nevyschne až do dne, kdy Hospodin opět sešle na zem déšť (v. 14). Tato žena udělala vše, co jí Eliáš řekl, a Hospodin, Bůh Izraele, udělal vše, co slíbil, že udělá (v. 15–16). Tímto způsobem byl Eliáš během hladomoru zaopatřen a vdova a její syn byli zachráněni před smrtí.

Bůh byl ochoten takto jednat ve prospěch vdovy, která nebyla z Izraele. Pokud ještě nejste křesťany, neměli byste se nechat odradit myšlenkou, že na vás Bohu nezáleží. Pán touto ženou nepohrdl ani kvůli tomu, že byla vdovou, ani kvůli tomu, že byla pohankou. Stala se prostředkem, díky němuž Bůh zachoval život svého služebníka Eliáše. Tím byl zachován její vlastní život i život jejího syna. Nebyla bohatá, nebyla známá a neznáme ani její jméno. Přesto se Bůh rozhodl tuto chudou, hladovějící ženu poctit. Bůh ji nejen „použil“, ale pozoruhodným způsobem jí požehnal. Měla tu čest poskytnout Božímu služebníkově lůžko a stravu po dobu snad dvou let. Bůh jí za její práci „dobře zaplatil“. Za to, že připravila jeden malý chléb pro Eliáše, se jí odvděčila mnoha dalšími chleby pro jejího syna i pro ni samotnou.

Navíc poznala Eliášova Boha. Prokázala svou důvěru v Boha a v jeho slovo. Mohla před Eliášem protestovat a říci mu, že ona a její syn jsou v zoufalejší situaci než on, a proto by měli jíst první. Tady byl hladový muž, který byl na dlouhé cestě a který mohl sníst všechny chleby, které se chystala připravit! Mohla zpochybnit Boží zaslíbení, že bude nadále dodávat mouku a olej. Místo toho tato vdova zareagovala s vírou a Bůh jí požehnal: „Šla a udělala, jak Eliáš řekl, a měla co jíst po mnoho dní ona i on i její dům. Mouka ve džbánu neubývala a olej v láhvi nedocházel podle slova Hospodinova, které ohlásil skrze Eliáše“ (v. 15–16).

To je Boží cesta. Možná máte pocit, že jste naprosto bezvýznamní a že toho moc nezmůžete. Možná jste v zoufalé situaci jako tato vdova. Pán však této vdově v její nouzi ulevil a v zoufalých dnech hladu ji neobvyklým způsobem zaopatřil. Nemyslíte si, že by byl ochoten a schopen stát po vašem boku i ve vašich nesnázích? Pokud jste křesťané, byli jste vykoupeni krví jeho Syna, Pána Ježíše Krista,

jste v jeho očích vzácní. Ať se vám stalo cokoli, ať se vaše okolnosti změnily jakkoli, stále mu patříte. Jeho láska se od vás nikdy nemůže vzdálit. Jeho zaslíbení, která vám dal v Ježíši Kristu, nebyla odvolána jen kvůli tomu, že jste najednou zůstali sami. Je připraven vám v nových okolnostech dokázat, že je vaším Bohem.

Co když nejste křesťané? Je váš případ beznadějný? Jste vyřazeni ze hry? Jestliže bylo slitování pro vdovu ze Sarepty, proč by nemělo být slitování pro vás? Jestliže bylo Boží milosrdenství pro Rút, mladou vdovu z Moábu, proč ne pro vás? Nemůže vás vzít pod ochranu svých křídel? Jděte k němu nyní a uvádějte příklady jeho milosrdenství k Rút a vdově ze Sarepty jako důvody, proč by měl vyslyšet vaše volání o milosrdenství a záchranu. Přijďte k němu, aby vaše víra spočinula v jediném pravém a živém Bohu a v jeho Synu, Ježíši Kristu.

Živý Bůh Izraele přišel vdově ze Sarepty na pomoc. Baal ji nechal zahynout, protože nebyl žádným bohem. Takoví bohové, které si vymýšlíme, vždycky selžou, když je nejvíc potřebujeme. Tato vdova udělala přesně to, co řekl Eliáš. Důvěřovala Božímu slovu, poslechla ho a vsadila svůj život na jeho zaslíbení. Nadále se učila žít z víry. Dovedu si představit, že byly dny, kdy měla pochybnosti. Možná byly i jiné dny, kdy považovala Boží zaopatření za samozřejmost. Její pochybnosti a zapomnětlivost byly kárány každý den, když šla do své kuchyně. Byl tam koš s moukou a nádoba s olejem, které den předtím vyprázdnila. Obě byly opět plné. Bůh svůj slib dodržel. Každý den se učila být Bohu vděčná, důvěřovat mu a žít z jeho dobroty a mocného zaopatření pro ni a jejího syna.

ZAPŘI SÁM SEBE, VEZMI SVŮJ KŘÍŽ A NÁSLEDUJ MNE

Alois Adlof (1861–1927)

Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“ (Mt 16,24–25)

Pán Ježíš nám nepředstavuje žádné iluze, nestaví vzdušné zámky, nedělá klamavou reklamu, nenadsazuje a neupřílišňuje. Je to prostá prozaická pravda, matematická rovnice, bez ozdůbek a příkras.

Následovat ho, jít za ním, je spojeno s obětí, je spojeno se smrtí, s útrapami, je spojeno s bojem a se slzami a ranami. A to Pán Ježíš nikomu nehodlá tajit. A proto předkládá každému tu svou cestu jako úzkou, bránu jako těsnou, proto mluví o sebezapření a o kříži, proto mluví o pohanění a odporu, proto mluví o boji a pokušení.

A tak to slovo: „Následuj!“ zní v této souvislosti jako: „Nenásleduj!“ Nechoď za mnou, nechceš-li vzít svůj kříž. Neboť bez tohoto předpokladu se následování stane něčím krutým, naprostým neúspěchem a nezdarem, něčím zcela nemožným. Nechoď, jestli se můžeš obejít bez něj, můžeš-li se protlouct životem jinak, stačí-li ti ke tvému štěstí svět. Bojíš-li se, a nemíníš-li se vzdát žádného svého přání, svých zamilovaných žádostí, nemíníš-li obětovat sebe, potlačit své já – nechoď. Nejsou tu žádné iluze. Je to nahá skutečnost. Jestli si myslíš, že tě na té cestě s Ježíšem nepotkají slzy, pláč nebo bolest, mylíš se. Jestli si myslíš, že se ti vždycky stane to, co chceš, že se vždycky prosadíš svou hlavou, že se vždycky uskuteční tvé představy, mylíš se.

A tak jestli chceš jít, a při tom se nechceš všeho vzdát, a chceš mít všechno – zastav se! Vrať se jako Orpa k Moábským – ty se nehodíš na tu jeho cestu, na ten jeho boj.

Ale co to znamená, že Pán klade takové podmínky? Ty plynou z podstaty věci. Následování předpokládá naprosté odevzdání se,

a celé odevzdání se předpokládá odvrácení se ode všeho jiného. Ono to předpokládá, že duše poznala, že bez Ježíše nemůže být, a že on jediný je její štěstí. Poznala, že jen on by ji mohl uspokojit, nasytit, oblažit. A tak jde a je ochotna vzdát se všeho, co by jí stálo v cestě. A stojí-li v cestě nejnvtířnější žádost srdce, musí ustoupit, musí být potlačena, a jestli stojí v cestě život, musí být obětován.

To je význam sebezapření a kříže. Zapřít, potlačit své já a dát sebe ukřižovat světu a svět dát ukřižovat sobě.

A teď řekni, jestli chceš za ním takto jít? Někteří se rozběhli, ale když šlo do tuhého, vrátili se zpátky. Šli s ním chvíli – ale omrzelo je to. Mnozí od něho utíkají, když to jde do kopce, nebo když se jedná o ně. Dokud slyší příklady, jak jiní šli, vlnou jim oči – ale když mají jít sami?

Ale Pán ukazuje vyhlídky. Jsou dvě. Ti, kteří šetřili sebe, se ztratí. Ti, kteří se nešetřili, se najdou. Ti, kteří počítali a zvolili své pohodlí, svou duši, dovedli proklouznout bez obtíží, nikdy se neskřípli a nedali svá nejtajnější přání, povolili tělu a žádostem a snesli se dobře se světem – ó, jak na konec splácou nad výdělkem! Zmar – úpadek – bankrot!

Ale ti, kteří museli stále vydávat sami sebe, stále snášet jiné, stále odstavovat svá přání, stále pohotově utěšovat jiné, i když se jejich srdce rozplývalo v slzách, museli si odpírat, co jiným bylo popřáno v hojnosti – a to proto, že to tak ta cesta za Ježíšem přinášela, to proto, že tak to bylo v jejich programu života z Boha, ti nebudou stále plakat. Jejich ústa budou plná smíchu, až uzří ten veliký, veliký zisk, který jim zaručuje Ježíš.

BLAHOSLAVENÉ UMLKNUTÍ

Jan Karafiát

Ztišením se sluší tebe chválit, Bože, na Sijónu. (Ž 65,2)

Tato slova Kraličtí překladatelé původně přeložili jako „Na tobě přestávají sluší, ó Bože, na tebe Siónu chváliti.“ Avšak „sluší“ a „tebe“ jsou přidaná slova. Přesnější překlad hebrejského výrazu by zněl „*Tobě umlknutí chválou, Bože na Sionu.*“

Hebrejské slovo, které zde je, je podstatné jméno a znamená „mlčení“. Kraličtí mistři ho jinde překládají příslovcem „mlčelivě“, například v Žalmu 62,2 a 6: „Vždy přece k Bohu má se mlčelivě duše má“ a „Vždy přece měj se k Bohu mlčelivě, duše má“. V Žalmu 39, 3 pak máme podstatné jméno „Mlčením byl jsem k němému podobný“.

Kdybych dokázal Pánu Bohu krásně umlknout, radostně a vděčně mlčet, to by se mu líbilo. Ó, kdybyste po tom zatoužili, uviděli byste, co by to znamenalo ve vašem životě. Jistě, v duši se vám ozývá otázka, zda je to možné, když je kolem vás situace, jaká je. To mě vede k prvnímu ze čtyř bodů, které hodlám s Boží pomocí předkládat:

I. Neschopnost přirozeného člověka k mlčení

Nedokážete to umlknout krásně a radostně, dokud jste přirození lidé. To žádný přirozený člověk nedokáže. Každý přirozený člověk je s Pánem Bohem ve sporu. I když mlčí, v srdci přece jen rebeluje. Co se vám na světě nelíbí? Když si všimnete, zjistíte, že ten přirozený život se vám líbí. Zdravý život s sebou vlastně vždy nese i radost. Možná, že jste si toho nevážili, a to je škoda. Ten přirozený život nese radost. A Pán Bůh má všechno takové: nejen ve vesmíru to má uspořádané, v celé přírodě má Pán Bůh radost. Jděte do lesa a všimněte si, co kde zpívá a bzučí, to je radost ze života. Ze samotné radosti ten pták zpívá. A jděte se podívat na hřiště na ty přirozené děti, malé i dospělé. To je radost ze života. Takové to Pán Bůh má. Je to všechno přirozené, ale radost tu je. Dítě už řekne, že to má své příčiny, ale všiml jsem si, že i se zavázanou rukou i hlavou si hledí hry.

Ale mravní zásady Pána Boha se vám nechtějí líbit. Když si je přeje na vás vidět, tu je hned rebelie. Otevřete si, prosím, Žalm 2,1–3: „Proč se pronárody bouří, proč národy kuží marné plány? Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho: „Zpřetrháme jejich pouta, jejich provazy pryč odhodíme.““ Nedáme si ty Boží rady líbit! Vždyť nás obtěžují! Zacházejme se sousedem, jak se nám líbí! A tak nemluví jen někdo, nýbrž každý, já i ty. A ty si myslíš, že si to jiní s tebou moc chválí? Oni si to nechválí. „Všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti.“ Nu, co z toho bude? Vy si myslíte, že vám pokvete štěstí? To je omyl, vy jste s Pánem Bohem ve sporu. Když máte se sousedem spory, to není příjemný život. Proto píše apoštol: „Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.“ A když máme s Pánem Bohem spor, jak dopadneme?

Podívejte se, prosím, do Izajáše 1,5–6: „Nač vás ještě bít? Jste jen umíněnější. Hlava je celá chorá a celé srdce zemdlené. Od hlavy až k patě nic zdravého není. Samá modřina a jizva i čerstvá rána, nejsou vymačkány ani obvázány ani ošetřeny olejem.“ Tomu rozumíte, že Pán Bůh je věčná skála. Ale když stále odporuji, to je totéž, jako když pěstí a ramenem a hlavou se ženu do tvrdé skály. Komu ublížím? Té skále ne, ta to nepocítí, ale moje ubohá hlava a rameno a pěst! Když pořád ve své duši rebeluji a oponuji, třeba by ret mlčel, je to pro Pána Boha chvála? A nyní to druhé:

II. Krásné mlčení obráceného člověka

Když se Pán Bůh smiluje a člověka obrátí, tak každý krásně umlkne. A tu vidíte tu krásnou naději pro sebe a pro každého. Když mi jen rozumíte, tak začínáte mít radost. To by něco bylo, kdybych se dokázal utiшит! Tu ti vzchází krásná naděje a každému. Na světě je něco, co jsem dosud přehlížel. U Pána Boha je milosrdenství. To je něco zcela zvláštního. Mám radost z Pána Boha, že je věčný, svatý, ale větší radost mám z toho, že je milosrdný, protože zde můžete začít.

Když se vám zdá, že je všechno ztracené, tu se u Pána Boha můžete nadít krásných věcí. „To by mohl udělat každý!“ Jistě... Jděte jim to říct! Když řvete nad sebou, to už vám Pán něco dal. On vám hodlá dát víc, On vám dá víc Ducha svatého. Toužíte po tom, který je milosrdenství. Dostaví se pokání, každý změkne. Když skutečně nařikáte nad sebou, to

jsíte ve stavu, že vám Pán Bůh ukáže své evangelium. Cožpak jsem ho neznal? Znal, ale neokusil. Jak to je? On od věků na to myslel, že přijde ve tvém těle. Všichni jsme se uchýlili, jako ovce jsme zbloudili, teď to uvalil sám na sebe! V podstatě je to totéž, co čteme v Novém Zákoně: „Krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ Přičítá se nám jeho spravedlnost. Ukáže se, že máte milého nebeského Otce. A váš přirozený otec je vždycky váš dobrý přítel. Bez dlouhých řečí dělá všechno ve váš prospěch. A tady je ten nebeský svrchovaný Pán váš Otec, protože vaše hříchy na sebe vzal. A teď by na vás měl zapomenout? To vám vzchází nový svět, my máme Otce. Všechno se musí shodovat s tím jeho věčným milováním. A rád každý umlknete, každý rád mlčíte. „Cožpak jsem neuklidnil a neupokojil svou duši jako odstavené dítě u své matky? Vrať se, duše má, do svého odpočinutí!“ To mě vede k třetímu:

III. Ticho a důvěra jako chvála Bohu

Představte si, že je vám dáno, že se radujete, že máte všemohoucího přítele. Když tak krásně umlknete, to je Pánu Bohu nade všechnu chválu a obět. A to je to, co slyším, když čtu hebrejský text. „Ale to se mi přece nezdá, že by pouhé mlčení bylo něco tak cenného?“ To se vám zdá. Když vy umlknete, to znamená, že k němu máte důvěru, to je to, čím ho můžete uctít. On nemůže klamat! Na nebeského Přítele pověste své spasení a všechno. To nemůže být špatné! „On je můj nebeský Přítel.“ To je důvěra. To se teprve věří! Já začínám teprve chápat, že jsem dosud nevěřil. Já nevěřím, když přisvědčuji tomu, co Písmo říká. To je logické cvičení, ale žádná důvěra k nebeskému Otci. Já věřím teprve, když podle toho žiji a odvážím se jít, ať to dopadne, jak chce.

Když vy začínáte takto krásně mlčet, tak přece něco budete dělat! To neznamená jen mlčet, to neznamená nic nedělat, nýbrž vy začínáte jednat, ale tak, jak si to on přeje. Tu konečně dochází na zbožnost a službu Bohu, jakou si přeje. Když jste v srdci rebelovali, tak to nebyla žádná služba Bohu. Služba Bohu začíná tím, že krásně umlkneš a chopíš se Božího milosrdenství. Když dal sebe za mě, aby mi teď už nic nedal? „Ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím, jsou synové Boží.“ A teď vás Duch Boží vede. Ale teď vidím: Všechno je naopak! Vždyť to nechodí tak, jak to má chodit. Abakuk vidí, že fík nekvete, stádo vyhynulo, nám

nezbylo nic, ale volá: „Já budu jásosem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása.“ A vy si myslíte, že už je konec? To je počátek těch lepších věcí. To mě vede k tomu poslednímu.

IV. Pravá služba Bohu a síla v tichosti

Teď začínám teprve rozumět té službě Bohu, jak se má a proč se má sloužit, a podle toho je i vaše štěstí na světě! Jste stvořeni k tomu, abyste byli šťastní, ale tou Bohem ustanovenou cestou. Pán Bůh tak neusoudil, abyste měli nejdříve světlo a abyste řekli: „Pane, já vidím, že není třeba mít k Pánu Bohu nedůvěru! Teď začnu mít k němu důvěru!“ Ne, tak to nejde! Teď mi vychází světlo: Nejprve on všechno vyhladí a pak vidím, že on to vlastně velmi krásně se mnou vede. Vidíte: Ano, je to jiné, než jste si mysleli, ale také lepší. Pokud dosud nevidíte, však uvidíte, že to šlo lépe, než jste očekávali. Vždyť to se mnou není takové z nouze, ale z lásky, vždyť on na to stačí, aby si s tím poradil!

V tichosti je síla. Každá tichost znamená přebytek síly. Podívejte se, prosím, do Izajáše 30,15 (ČSP): „V utišení a v důvěře bude vaše síla.“ V utišení a důvěře je vždycky síla. Nejen, že neztrácíme sílu, ale vy si ji i udržíte. Komu bude dáno více síly? Tomu, kdo ji bude mít. To jste dlouho nechápali, protože jste to vztahovali na tělesné věci. Ale jedná se o věci duchovní. Duchovně budete mít více vy, kteří už máte. Tam přirůstá, kde to roste, ale nepřirůstá, kde neroste. Když ti štěstí neroste, tak nemůže přibývat. On vám vše dal a teď vám přidává a vy zvládnete ty těžkosti a všechno ovoce Ducha Svatého se dostavuje, které se má dostavit.

Není ovoce jako ovoce. Může být velmi veliké, ale bez sladkosti. Nemělo dost slunce. Ovoce Ducha svatého není stejné, vy musíte pořád vidět tvář svého Otce. Vy jste šťastní lidé! Ti jediní šťastní lidé.

Jsem hotov. V Božím Slově čtete o „tichých v zemi“. To nejsou ti, kteří rty mlčí a v srdci vzdorují a rebelují, ale tiší jsou ti, kteří se utišili a kteří v srdci Pánu Bohu prozpěvují, vynášejíce chvály jeho milosrdenství. I když to jen pochopím, mám radost: Ještě mohu být na světě šťastný! To však není jen proto, abys to pochopil, nýbrž abys to blahoslaveně a potěšeně žil: „Ztišením se sluší tebe chválit, Bože, na Sijónu.“ Amen.

Kázáno 3. července 1910.

MOHU SI BÝT JISTÝ, ŽE JSEM KŘEŠŤAN?

Tom Ascol

Biblické učení o jistotě milosti a spasení je životně důležité pro zdravý křesťanský život. Ustanovení, která věřící dostávají v Kristu, jsou proměňující. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!“ (2K 5,17). Tříbení a uskutečňování vašeho nového života v Kristu vám výrazně pomůže to, nakolik jste si jisti, že máte zachraňující vztah s Ježíšem.

Hledání jistoty

Jistotou myslíme Bohem danou jistotu, že jste ve spásném vztahu s Ježíšem Kristem. To, jak se vám bude dařit v křesťanském životě, bude do značné míry záviset na tom, nakolik jste si jisti, že jste spaseni. Síla a kvalita vaší jistoty závisí na tom, jak dobře je vaše jistota podložena.

Bible poskytuje mnoho poučení o tomto velmi praktickém a důležitém tématu. Celá jedna kniha v Novém zákoně byla napsána s výslovným cílem pomoci věřícím dospět k pevné jistotě o jejich spásném vztahu k Bohu skrze Ježíše Krista.

1. Janův 5,13 říká: „Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.“ „Toto“ odkazuje na celý dopis, který napsal. Jan říká, že tento malý list napsal věřícím proto, aby jim pomohl získat jistotu. Vzhledem k tomu, že Bůh tomuto účelu věnoval celou knihu v Bibli, je logické, že každý věřící by se měl snažit porozumět této jistotě a také skutečnou jistotu spasení získat.

Takové hledání není bez problémů, zejména kvůli dvěma duchovním skutečnostem. Za prvé, nevěřící člověk může vyznávat víru v Krista a zapojit se do mnoha duchovních aktivit, a přitom zůstat neobrácený. Ježíš před tímto stavem varuje v těch nejostřejších slovech, která kdy pronesl. „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.

Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy já prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“

Tito lidé jsou náboženští pokrytci. Vyznávají Krista, ale nemají ho. Jejich víra není skutečná. Nespočívá v samotném Ježíši. Přestože jsou horliví a pilní ve svých náboženských aktivitách, Ježíš varuje, že uslyší, jak je zavrhuje, protože je „nikdy“ neznal. Navzdory svému náboženskému vyznání se nadále oddávají „nepravosti“, což naznačuje, že nikdy nezískali zachraňující poznání Krista.

Nejenže nevěřící může v mnoha ohledech vypadat jako věřící, ale také skutečný věřící může v mnoha ohledech vypadat jako nevěřící. To představuje druhou výzvu pro pochopení a dosažení biblické jistoty. Po mnoho měsíců, kdy David cizoložil s Batšebou, nechal zabít jejího manžela Urijáše a pak žil v zatvrzelosti v domněnání, že svůj hřích úspěšně zvládl, vypadal jako člověk, jehož vztah s Hospodinem je v nejlepším pořádku. Přesto, jak později ukázalo jeho pokání (2S 12,1–15; Ž 51), tomu tak bylo.

Totéž lze říci o Petrovi, který v noci, kdy byl Ježíš zatčen, zapřel, že Ježíše vůbec zná. Když se spolu s Barnabášem nechali v Antiochii zastrašit muži, kteří přišli z Jeruzaléma, upadli do pokrytectví; „nešli za pravdou evangelia“ (Ga 2,14). Tím, že podlehli etnickým předsudkům, se chovali jako nevěřící.

Pavlův popis vlastního vnitřního boje v Římanům 7,13–25 také naznačuje, jak obtížné může být pro věřícího dojít k pevné jistotě spasení. „Nedělám, co chci, ale dělám to, co nenávídím... Nedělám dobro, které chci, ale zlo, které nechci, dělám stále“ (Ř 7,15,19). Vnitřní boj s hříchem, který v jeho životě jako věřícího zůstal, způsobil, že sám sebe hodnotí jako „ubohého člověka“ (Ř 7,24). Realita přetrvávajícího hříchu, pokud není správně pochopena, může bránit správnému pochopení jistoty. *(Pozn. red.: Naprosto souhlasíme s myšlenkou, že přetrvávající hřích v životě křesťana může vést k pochybnostem, ale máme za to, že uvedený text, Římanům 7,14nn, se netýká křesťana, ale člověka, který chce dojít spasení skrze zákon – mluví o neschopnosti zákona proměnit srdce.)*

Navzdory těmto výzvám Bible učí, že jistota je nejen možná, ale že je pro zdraví křesťana životně důležitá. Každý věřící o ni musí usilovat. Poté, co Petr napomíná své čtenáře, aby pěstovali křesťanské ctnosti, píše: „Proto se, bratří, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete“ (2Pt 1,10).

Tři způsoby, jimiž nás Bůh ujišťuje

Jak tedy funguje ujištění? Bible učí o třech způsobech, jak Bůh poskytuje věřícím jistotu. Tyto způsoby na sebe vzájemně působí a splétají se dohromady podobně jako vlákna trojitě šňůry. Společně mohou věřícímu poskytnout plnou jistotu.

Zaslíbení obsažená v evangeliu

Prvním prostředkem, jímž Bůh ujišťuje věřící, jsou zaslíbení spasení, která Bůh dává v Písmu. Protože tato zaslíbení doprovázejí samu podstatu evangelia, když se evangeliu skutečně věří, je třeba přijmout i to, co slibují. Například v Janově evangeliu 3,36 se říká: „Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neuzří život, ale hněv Boží na něm zůstává.“ Všichni, kdo věří v Krista, skutečně mají věčný život. Evangelium to slibuje, a i když je možné, že tomuto slibu někdy těžko věříme (vzhledem k naší hříšnosti, nedůslednosti a vědomí, že si svou přirozeností Boží hněv vlastně zasloužíme), přesto je pravdivý. V tomto smyslu je jistota podstatnou součástí zachraňující víry.

Jak však moudře poznamenává Druhé londýnské baptistické vyznání víry, „neomylná jistota není natolik spojena s podstatou víry, že by byla automatickou a nevyhnutelnou zkušeností.“ Klíčové slovo v této větě je slovo „natolik“. Jinými slovy, je možné, aby opravdový věřící zápasil s otázkou jistoty, přestože evangelium zaručuje věčný život těm, kteří mu uvěří.

Svědectví Duchem proměněného života

Jak již bylo zmíněno, právě proto napsal apoštol Jan první ze svých novozákonních listů. V něm nám předkládá druhý způsob, jakým Bůh věřícím poskytuje jistotu spasení. Pozorné čtení tohoto listu může pomoci těm, kteří věří, ale mají problém získat jistotu, že mají věčný

život. Proto je 1. list Janův zásadní knihou pro ty, kdo hledají jistotu spasení.

Jan ve svém krátkém dopise uvádí řadu testů, které může člověk podstoupit, aby se prověřil a zjistil, jak napomíná apoštol Pavel, zda je skutečně ve víře (2K 13,5). Jan se zaměřuje na charakter a chování, které zachraňující víra vytváří v životě věřícího. Kde je duchovní ovoce, tam jsou i duchovní kořeny.

Apoštol to dělá tak, že píše několik vět „jestliže – tedy“. Například v 1,6 uvádí: „Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu.“ Zde se dozvídáme, že pokud někdo tvrdí, že má společenství s Kristem, ale jeho život svědčí o duchovní a morální temnotě, pak je jeho vyznání falešné. To znamená, že nemá důvod doufat, že je křesťanem.

Podobně: „Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováme jeho přikázání. Kdo říká: ‚Poznal jsem ho‘, a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme. Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on“ (1J 2,3–6). Jan opět učí, že vyznání víry bez zaměření života na poslušnost Božím přikázáním svědčí o duchovním klamu. Naopak, když se aktivně snažíme následovat Krista – „žít tak, jak žil on“ – pak „poznáváme, že v něm jsme“.

Vnitřní svědectví Ducha

Vedle zaslíbení obsažených v evangeliu a poučení o změně charakteru a chování Písmo učí, že je to také vnitřní svědectví Ducha svatého, které věřící vede k jistotě spasení. Pavel píše: „Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti“ (Ř 8,16). To naznačuje, že v konečném důsledku je to přímá, osobní služba Ducha, který v nich přebývá, která věřící ujišťuje o jejich místě v Boží rodině.

Duch dává jistotu. Protože to tak je, musí být dobře smýšlející pastýři a další poradci velmi opatrní, aby si nepřivlastnili roli Ducha v příslušné snaze pomoci křesťanům, kteří se potýkají s problémy, dojít k plné jistotě. Můžeme a měli bychom jim pomoci pochopit podstatu zaslíbení evangelia a ukázat, jak se vztahují na všechny,

kdo mají víru – bez ohledu na to, jak malá nebo slabá může být –, která je založena na osobě a díle Krista. Musíme je také povzbuzovat, aby pochopili, že – jak učil Luther – ospravedlňuje pouze víra. Ale víra, která ospravedlňuje, nikdy nezůstává sama. Vždy vede k charakteru a jednání, které jsou oddané zbožnosti.

Vedle tohoto úsilí bychom měli každého křesťana povzbuzovat, aby v důvěrné modlitbě prosil Pána o milost, se kterou by se v neochvějně víře chopil zaslíbení obsažených v evangeliu. Taková důvěra je možná a chvályhodná. Ačkoli není neobvyklé, že jistota věřícího je v různých obdobích života silnější nebo slabší, snahou každého křesťana by mělo být, aby jeho jistota rostla, aniž by upadal do domýšlivosti.

Všechny tři způsoby jsou životně důležité

Je velmi důležité, aby člověk do svého uvažování a sebehodnocení zahrnul všechny tři způsoby biblického učení o jistotě. Pokud se budeme věnovat pouze jednomu z těchto tří směrů bez dalších dvou, skončí to duchovní katastrofou. Spoléhat se na svědectví Ducha bez známek svatosti a zaslíbení evangelia znamená zabřednout do subjektivismu, který je náchylný k bludům. Spoléhat se na zaslíbení bez svědectví Ducha a bez známek milosti znamená upadnout do lehkovážnosti, která vede k bezzákonnosti. A spoléhat se pouze na znamení svatosti znamená upadnout do zákonictví.

Integrací a aplikací těchto tří oblastí poučení o jistotě můžeme s užitkem usilovat o plnou a rostoucí jistotu, že jsme v dobrém vztahu s Bohem. To je zodpovědnost každého křesťana a je to také naše výsada.

wwwFOUNDERS.org

KDO CHCE BÝT DOHLÍŽITELEM ...

Jaroslav Kernal

Věřohodné je to slovo: Kdo chce být biskupem, touží po krásném úkolu. (1Tm 3,1)

Od začátku třetí kapitoly 1. Timoteovi začíná Pavel mluvit o vedoucích církve. V životě církve je právě toto jednou z těch nejdůležitějších věcí. Církve se dnes mnoho starají o to, jaké mají PR (Public Relations – vztahy s veřejností), jak se prezentují navenek, jaké mají budovy, jaká mají liturgická roucha, jak propracované a uživatelsky přívětivé mají webové stránky... Ale jenom výjimečně uslyšíte o tom, jak se nějaká církev stará o to, jaké má vedoucí!

Církevní otec Jeroným (345–419), který přeložil Bibli do latiny, napsal ve svém dopise v roce 394 staršímu sboru jménem Nepocián, že církve jsou pokrytecké, protože mají větší zájem o vzhled svých budov než o pečlivý výběr vedoucích. Napsal: „Mnozí dnes staví budovy; zdi a sloupy jsou ze zářivého mramoru, stropy se třpytí zlatem, oltáře jsou vyloženy drahokamy. Ale na výběr Kristových služebníků nikdo nedbá.“¹ O šestnáct století později na tom nejsme o nic lépe.

V čem je jádro problému? V tom, že nebereme dostatečně vážně Boží slovo! O vedení církve je v Písmu napsáno mnohem víc, než o jakémkoliv jiném předmětu, který se týká života církve. Například o Památce Páně máme tři paralelní záznamy z evangelií, které se týkají jejího ustanovení, máme zopakování a krátké vysvětlení tohoto ustanovení ve druhé polovině jedenácté kapitoly prvního listu do Korintu a potom několik málo zmínek ve Skutcích o tom, že v církvi probíhala Památka Páně. A to je všechno. Přesto byly napsány stohy knih o nejrůznějších způsobech a vysvětleních Památky.

Kéž by se stejná pozornost věnovala vedoucím v církvi! Potom by nepochybně většina církve nevypadala tak, jak dneska vypadá. Na

¹ Strauch, Alexander, Biblické staršovství, s. 34.

mnoha místech Písmo mluví velmi podrobně a detailně o tom, kdo jsou vedoucí v církvi, jaká je jejich kvalifikace i o tom, co je obsahem jejich služby. Problém je, že nebereme dostatečně vážně Boží slovo.

Než se ale pustíme do slov v našem textu, musíme udělat jednu korekturu. V ekumenickém překladu (stejně ČSP, KRAL) máme slovo biskup, biskupství – musím se přiznat, že je to slovo, které mě čím dál tím víc dráždí. Ve studijním překladu zní první verš: Usiluje-li někdo o biskupství... Moje žena pracovala řadu let v Litoměřicích a tam je biskupství. Je to obrovský zámek nad řekou, který uvidíte, když pojedete autem od Terezína do Litoměřic. A pro naprostou většinu lidí v Litoměřicích (a nejenom tam) slovo biskupství znamená právě tohle.

Když mluvíme o používání slov v Písmu a při překladu Písma, musíme říci, že obecný přístup je takový, že bychom měli používat biblická slova bez ohledu na to, zda jim svět kolem nás dal nějaký jiný význam a měli bychom usilovat o to, aby tato slova byla naplněna právě tím významem, který jim dává Boží slovo.

Ale u slova biskup překladatelé použili náboženské slovo, které ve skutečnosti není ani překladem, ale pouhým přepisem, transkriptem původního řeckého slova *episkopos*. Toto řecké slovo má svůj význam a ten je důležitý. Slovo biskup má také svůj význam, ale jeho význam neodpovídá významu řeckého slova *episkopos*. Když se dnes řekne biskup, tak si lidé nejčastěji představí církevního hodnostáře.

V Písmu však slovo *episkopos* neznamená žádnou hodnost ani postavení, znamená úkol. To slovo vzniklo ze slovesa *episkopeó*, které znamená *hlídat, střežit, dohlížet, dávat pozor, starat se, pečovat o něco*. Chápu, že kdybyste řekli biskupovi, že je hlídač, asi by nebyl potěšen, ale to je přesně to, co to slovo v Písmu znamená. Je to někdo, kdo dohlíží, pečuje, stará se.

V našem textu není slovo *episkopos*, ale velmi podobné slovo *episkopé*, což znamená *dohled, služba dohlížení, služba dohlížitele*. Mohli bychom tedy náš verš přeložit také takto:

Jestliže někdo dychtí po službě dohlížení, touží po krásné práci.

V Božím slově najdeme ještě další slova, jimiž jsou popsáni vedoucí v církvi – jedná se o slovo starší (*presbyteros*) a slovo pastýř (*poimén*). Slovo pastýř může být jak ve formě podstatného jména, tak v podobě slovesa (pást, starat se, sytit) – mimochodem z tohoto slova pochází jak slovo farář, tak slovo pastor. Když se tedy mluví o vedoucích v církvi, jsou tato tři slova nejčastější (i když nejsou jediná, která v Bibli najdeme) a používají se zaměnitelně, tady – v tomto významu – jako synonyma. Tedy, kdo je dohlížitel (*episkopos*), je také starší (*presbyteros*) a je současně také pastýřem (*poimén*). Takto ta slova používá Písmo, což znamená, že takto bychom je měli používat také my.

Chtěl jsem na to upozornit dříve, než půjdeme v našem textu dále, abychom rozuměli tomu, že nebudeme používat slovo biskup, protože má mnoho nebiblických významů, které deformují naši představu o tom, co to znamená vést Boží lid. Místo toho budeme používat slova dohlížitel či strážce nebo výše zmíněná synonyma starší a pastýř.

VZÁJEMNÉ NAPOMÍNÁNÍ MEZI SBORY?

Jeremy Walker

Je vhodné, aby církev reagovala na falešné učení nebo závažné pochybení v oblasti spravedlnosti v nějakém jiném sboru?

Odpověď na tuto otázku vychází z konkrétní eklesiologie (nauky o církvi). Odpovídám na ně jako reformovaný křesťan, konfesní a kongregační baptista.

Nezávislé sbory by neměly být samostatnými církvemi. Ačkoli každá pravá církev má vše, co potřebuje od Krista, aby mohla fungovat jako církev, ne každá církev je tak zdravá a silná, jak by mohla být, ani není schopna dělat vše, co by si přála. I tam, kde nejsou žádné zvláštní problémy, je moudré a dobré, aby církve se stejným smýšlením udržovaly společenství, ať už neformálně a organicky, nebo formálněji a závažně. To může zahrnovat konkrétní závazky a očekávání, které si uvědomují všichni členové a konkrétně vedoucí, že starší jiného sboru jsou k dispozici pro poskytnutí rady, zejména v dobách zmatku a krize.

Druhé londýnské baptistické vyznání víry se zabývá obtížemi nebo rozdíly ve věcech učení nebo správy církve, které ovlivňují pokoj, jednotu a budování církve nebo církví. V životě církve se mohou vyskytnout nespravedlnosti, které se skutečně nebo údajně dějí, nebo se může objevit obava před nimi. Když k tomu dojde, může sbor, který mají zavedené a pevné vztahy, nabídnout jinému sboru uvážlivou radu, i když nemá právo vykonávat autoritu nad dotyčným sborem (Sk 15,2.4.6 atd. 22–23.25; 2K 1,24; 1J 4,1).

Nic z toho neznamená, že by církev mohla být v otázkách učení nebo praxe lajdácká nebo nedbalá. Naopak, starší církve, pokud čelí určitým výzvám, si mohou nechat poradit od důvěryhodných bratří s moudrostí a zkušenostmi. To je zvláště cenné tam, kde je ve sboru pouze jeden vedoucí. Tam, kde vzniknou otázky nebo napětí, je možnost spravedlivě a otevřeně tyto problémy předkládat a řešit.

Znamená to také, že členové určitého sboru vědí, na koho se mohou obrátit, pokud se vyskytne nebo se jim zdá, že se vyskytl nějaký konkrétní problém, nebo pokud se obávají, že se něco neřeší v souladu s pravdou a řádem. Toto může být užitečné zvláště tehdy, když sbor po určitou dobu postrádá dohlížitele a objeví se konkrétní problémy.

Tímto způsobem jsou nám poskytnuty biblické mechanismy a postupy, pomocí nichž může církev nebo církve řešit nebo reagovat na falešné učení nebo pochybení ve spravedlnosti. Uvědomujeme si však, že v tomto padlém světě, ať už jsou naše schémata jakkoli přehledná a naše zásady jakkoli upravené a ať už se hlásíme k jakémukoli systému, který je Bohem určen k prevenci a řešení takových problémů, není vždy možné dosáhnout čistého a uspokojivého řešení. Každý systém je do jisté míry kompromitován hříšníky, kteří tvoří jeho jednotlivé části a kteří se zapojují do jeho procesů.

I zde předpokládám, že ze strany zúčastněných nedošlo k úmyslnému zneužití moci a postavení. Mějte také na paměti, že samotná skutečnost, že žádná církev nemá právo na nezvané zasahování do činnosti jiné nezávislé místní církve, vůbec neznamená, že jednání církve nebo to, co se děje uvnitř církve, nemá žádné důsledky. Hříšné chování, které nelze formálně řešit, může mít stále za následek hluboce narušené společenství, dokud nedojde k pokání ze strany církve nebo jejích vedoucích.

Ale co na tom, že existují nezhojené nebo dokonce infikované duchovní rány? Útočištěm mi je vědomí, že Ježíš Kristus, Velký pastýř ovcí a Hlava církve, ví, co je pravdivé a co falešné, správné a nesprávné, spravedlivé a nespravedlivé. On je dobře schopen ukázat mi mou pošetilost a hřích a přivést mě k pokání. Totéž může udělat i pro druhé. Vypořádá se s těmi, kdo způsobují údům Kristova těla škodu, ať už v nyní, nebo na věčnosti (2Tm 4,14). Může vynést pravdu na světlo a obnovit pokoj v našem životě. Pokud ne, přijde den, kdy to bude zjeveno (1K 3,13) a pak bude vše napraveno.

The Evangelical Times

VOLBY A POSLUŠNOST BOHU

Jaroslav Kernal

Mohou volby nějak souviset s poslušností Bohu, jak napovídá titulěk článku? Na první pohled se zdá, že ne. V Bibli přece nikde nečteme o volbách ani o tom, že by se křesťan měl nebo neměl nějak angažovat v životě okolní společnosti. Nikde v Bibli nečteme ale ani o tom, že by křesťan měl nebo neměl jezdit, autem, létat letadlem, mít dovolenou či žít z dávek hmotné nouze. Přesto se křesťané většinou nepohoršují nad tím, že jiní křesťané takové věci dělají. Dokonce nikde v Písmu nečteme ani o tom, že by se křesťané měli mýt, a přesto to všichni považujeme za samozřejmé, a pokud někdo svým zápachem připomíná kanálovou stoku, laskavě s ním o tom mluvíme a vedeme ho k tomu, aby takto nejednal.

Rád bych se v souvislosti s otázkou voleb postupně zastavil u tří věcí a všechny mají nějakým způsobem co do činění s poslušností Bohu. První souvisí s Boží prozřetelností a zabývá se tím, do jaké doby a na jaké místo nás Bůh postavil. Druhá souvisí s poslušností autoritě, s podřízeností vládní moci, což je výraz našeho podřízení se a poslušnosti Bohu. A ta třetí souvisí se stvořitelským mandátem, tedy s tím, jak Bůh stvořil člověka a jakú úděl mu určil. V tomto článku se podíváme na první z těchto věcí a v následujících dvou číslech se budeme postupně zabývat těmi dalšími.

Boží prozřetelnost

Z Boží milosti a z Boží rozhodnutí jsme se narodili nebo jsme byli Bohem postaveni do této země a do doby, v níž žijeme. Nebylo to naše rozhodnutí a dokonce (pokud jsme zde narodiili) to nebylo ani rozhodnutí našich rodičů. Bylo to Boží rozhodnutí, že jsme právě my právě zde a právě nyní.

Jednou z věcí, které jsou pro tuto dobu a místo, kde žijeme, charakteristické, je skutečnost, že se o veřejných záležitostech rozhoduje pomo-

cí zastupitelských voleb. Lidé si volí své zástupce, kteří mají reprezentovat a prosazovat jejich zájmy na různých úrovních života společnosti.

Kdybychom žili v absolutistické monarchii (a pár jich stále ještě na světě je), nemuseli bychom otázku voleb vůbec řešit – v takových zemích vládne panovník a jeho moc je neomezená. On je zákonem. Kdyby se Bůh ve své svrchovanosti rozhodl, že se do tohoto světa narodíme jako otroci (a podle odhadů jich je v současnosti více než 20 miliónů), také bychom nemuseli tuto otázku řešit. Před námi by žádná taková možnost nebyla.

Ale Bůh se rozhodl jinak. Postavil nás do takové společnosti, v níž je zodpovědností každého občana podílet se na správě věcí veřejných. Pochopitelně není hříchem se na správě věcí veřejných nepodílet. Ale je to správné? Je to dobré? Máme přenechat správu veřejných věcí bezbožným a zvráceným lidem? Máme to odbýt povrchním a hloupým prohlášením, že „to je svět, a se světem nemáme mít nic společného“?

Bůh nechce, abychom se uzavřeli do klášterních zdí. Dnes to nemusejí nutně být zdi kamenné, ale třeba mentální a společenské. Dějiny křesťanství jsou plné takových pokusů o uzavření a oddělení se od společnosti – od prvních poustevníků, přes mnišské řády až po komunity amišů.

Klenot české reformace, stará jednota bratrská, jejíž členové chtěli žít v ústraní, v tichosti a ve zbožnosti, se musela potýkat s tímto problémem. Jak totiž jednota stále více rostla, dostávala se i do měst, kde se měšťané měli podílet na správě města. Členové jednoty to ale odmítali, protože se nechtěli zaplétat s tímto světem. Nakonec byli špatným svěděctvím pro své okolí, protože nečlenové jednoty museli udělat všechnu práci pro svou komunitu, zatímco členové jednoty se starali „jenom o evangelium“ a prací na záležitostech města se zabývat nechtěli. Místo aby byli světlem, stali se tmou. To vedlo vedoucí jednoty k tomu, aby po půl století existence této církve přehodnotili svůj postoj a přístup.

Za takovými zdmi, které si tak snadno vybudujeme, je člověk sice uchráněn od poskrvny světa, ale současně je také svět uchráněn od světla a soli, jimiž křesťané mají tomuto světu být.

Šalomoun v knize Přísloví (25,26) mluví o spravedlivém, který kolísá před svévolníkem a říká, že takový spravedlivý je zkaleným prameňem a zkaženou studánkou. Baptistický kazatel John Gill (1697–1771) k tomu napsal, že tito kolísající spravedliví jsou lidé, kteří „buď upadají do neštěstí a nouze kvůli tomu, že vidí zlé jednání a lstivost svévolníka, a radují se z takového jednání, přiklánějí se k němu, sklánějí se před svévolníkem, podvolují se mu, neodvažují se mu odporovat nebo ho kárat.“

Bůh nás ve své prozřetelnosti postavil do doby, kdy se můžeme postavit svévolníkům ve velmi širokém spektru lidských činností. A jedno z míst, kde to můžeme udělat dokonce v poměrně velké míře, jsou volby. Volby mohou zabránit svévolníkům dostat se na vlivná místa ve společnosti, volby mohou ovlivnit to, jaké zákony budou ve společnosti přijaty – zda zákony, které podporují život, svobodu a blahobyt společnosti nebo zákony, které ničí lidské životy (potraty, eutanásie) i rodiny (manželství pro všechny, adopce dětí stejnopohlavními páry, surogátní mateřství, tj. výroba dětí na objednávku), které omezují svobodu jednotlivce (svoboda slova, právo vlastnit majetek), které odírají slabé a zranitelné.

Je jistě mnohem pohodlnější neřešit takové věci a nezabývat se jimi. Tím však uvolňujeme prostor svévolníkům a ustupujeme jim, místo abychom se jim postavili. Proč nás Bůh postavil právě sem?

Když je dobře spravedlivým, město jásá, když zhynou svévolníci, plesá. (Př 11,10)

DOPORUČUJEME K PŘEČTENÍ

Jsmo dílem náhody? Fenomén života a inteligentní plán

Napsal Josef Potoček, vydalo Nakladatelství KMS v roce 2025.

Zase zde máme jednu drobnou publikaci (60 stran), tentokrát z pera jednoho z našich nemnohých kreacionistů. Tématem je, jak název napovídá, stvořený život, který odporuje životu, který se vyvinul z ne-životu.

Josef Potoček je v našem křesťanském rybníčku výraznou a významnou štikou biblického kreacionismu. A v této své knize poukazuje nejenom na neřešené obtíže darwinismu, ale také na řešení, která nabízí biblická zpráva o stvoření. Jedná se o poměrně jednoduchou publikaci. V sedmi krátkých kapitolách se autor zabývá omyly darwinistické evoluce a jejich neslučitelností s biblickou zprávou o stvoření.

Mluví o zásadním omylu darwinismu, kdy tzv. mikroevoluce, tedy změna v rámci druhu, je vydávána za důkaz evoluce, tedy mezidruhového vývoje. Vede své čtenáře na pole nejnovějších zjištění z oblasti informatiky, kde vysvětluje, že informace nemůže vzniknout sama od sebe, ale je třeba ji dodat, musí být vložena.

V šesté kapitole na pouhých třech stránkách jasně popisuje omyly teistické evoluce a zabývá se její neslučitelností s biblickým učením o stvoření.

Jestliže je samotná evoluce vědecky sporná, proč potom tolik křesťanů tento biblicky neobhajitelný koncept? Spolu s autorem si můžeme klást otázku, zda to není úlitba tomuto světu, kterou mnozí cítí jako nutnost kvůli domnělým vědeckým argumentům ve prospěch evoluce. A můžeme jít ještě dál, kam už autor ve své knize nezachází a ptát se, zda to není selhání těch, kteří vedou a vykládají Písmo? Nebo snad snaha zalíbit se světu?

Cíl autora je jasný – chce dovést své čtenáře k tomu, aby se snažili dozvědět se co nejvíce a přemýšleli o věcech na základě Božího slova. Knihu uzavírá varováním: Pokud Boží řeč odmítneme, budeme bez výmluvy.

Jaroslav Kernal

NOVINKA

CÍSAŘ A CÍRKEV

Anthony Forsyth

Biblická studie na téma vztahu státu a církve

Rozměr a vazba: A5, brož.

Počet stran: 128

Cena: 180,- Kč

Když nám vláda nařídí, abychom skákali, máme prostě říct: „Jak vysoko?“

Ve chvíli, kdy se objevil covid-19, vlády po celém světě zavedly různá omezení, lockdowny a další restriktce. Církvím bylo nařízeno, aby zrušily bohoslužby, nebo aby se scházely venku, v rouškách či respirátorech, aby lidé zachovávali nařízené rozestupy, byl zakázán společný zpěv, případně se bohoslužby mohly konat jenom v omezeném počtu lidí. Reakce církví byla neuvěřitelně různorodá.

Ježíš řekl, abychom dali to, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu. **Co přesně ale patří císařovi?**

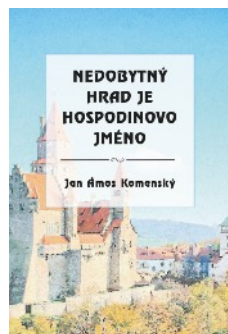
Dále připravujeme:

Jan Amos Komenský – *Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno*

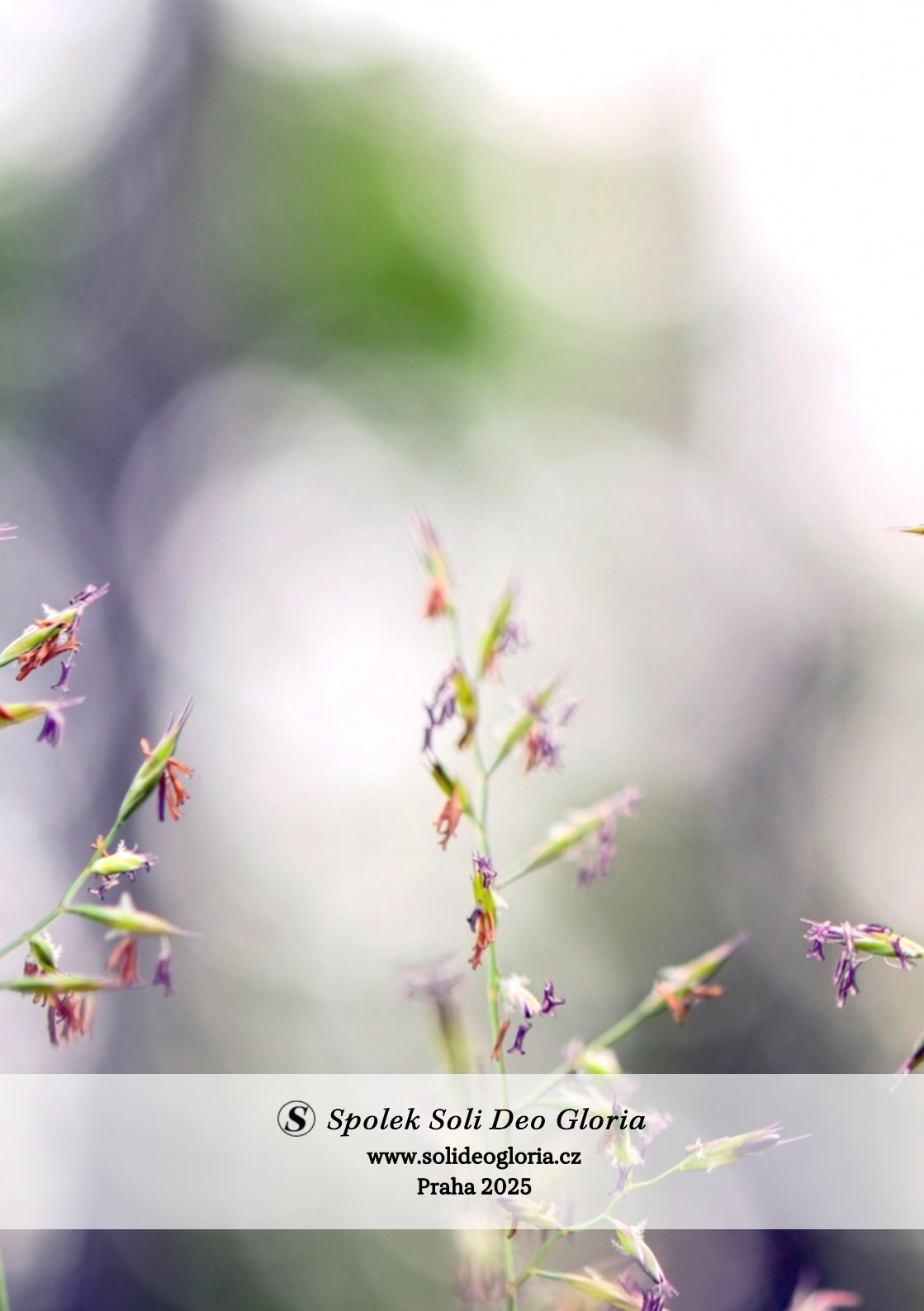
(převedeno do souč. češtiny)

Jan Hus – *O šesti bludech* (v souč. češtině)

Jaroslav Kernal – *Kazatel: Radost a marnost života* (každodenní zamyšlení na celý rok z knihy Kazatel)

www.eshop.solideogloria.cz

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2025